

תפ"ח 50450/12/16 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים - פלילי נגד חשים אמאני

בית המשפט המחוזי בירושלים

24.10.2017

בפני כב' השופטים א' דראל, ע' זינגר, ח' מאק-קלמנוביץ
תפ"ח 50450-12-16 מדינת ישראל נ' אמאני חשים

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	ע"י עו"ד ענת ארוסי-כהן
הנאשמת	פרקליטות מחוז ירושלים - פלילי
	חשים אמאני
	ע"י ב"כ עו"ד חלדון נג'ם

הכרעת דין

השופטת ענת זינגר:

כתב האישום:

1. כתב האישום מייחס לנאשמת עבירת - מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), בצירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור התשע"ו - 2016 (להלן: "חוק המאבק בטרור") וכן עבירה של נשיאת סכין למטרה לא כשרה, עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

2. בכתב האישום נטען כי במועד שאינו ידוע גמלה בליבה של הנאשמת החלטה לבצע פיגוע כנגד כוחות הביטחון ולמות כ-"שהידה". בשעות המוקדמות של יום 13.12.16 העלתה הנאשמת לדרך הפייסבוק שלה פוסט ובו תמונה של מסגד אלאקצה וכיתוב בערבית -

"בבוקר הזה המלא בדברים הטובים והפרנסה מאצלך יא אלוהים שואלת אותך לפי מספר טיפות הגשם שתתן לי את השהאדה הכי יפה ומקדימה ומאחלת שתקבל אותה ממני ושתהיה לזכות לי ולאהובים שלי ביום הדין, אהובים שלי שיהיה לכם בוקר שבו זוכרים את אלוהים ומבקשים ממנו את סליחתו".

באותו יום בשעות הבוקר, נסעה הנאשמת ברכב הונדה ל.ז. 44-220-17 מעבודתה בא-רם לבית חנינא. בסמוך לשעה 13:40 היא הגיעה למחסום קלנדיה והבחינה בחייל ב' ד' (להלן: "החייל"), כשהוא חוצה רגלית את נתיב נסיעתה מימין לשמאל. החייל סימן לנאשמת בידו השמאלית לעצור וזו עצרה את רכבה. החייל החל לחצות את הנתיב. הנאשמת המתינה עד שהחייל יהיה אל מול רכבה ותוך שהיא אומרת דברי תפילה, האיצה את הרכב ופגעה בחייל. מעוצמת הפגיעה נהדף החייל על מכסה המנוע והתגלגל אל הכביש. הנאשמת המשיכה בנסיעתה, פגעה ברכב אחר סתתה שמאלה ונעצרה בבטונדות שהיו במקום. כאשר הנאשמת ישובה ברכבה, היא שלפה סכין והניפה אותו בידה הימנית כלפי

מעלה תוך שהיא אומרת בקול כי אין אלוהים מלבד אלוהים ונשבעה שמוחמד שליח אלוהים, אז נעצרה בידי כוחות הביטחון. כתוצאה ממעשה הנאשמת ספג החייל מכה באגן ובצד ימין של ראשו. נטען כי בכך ניסתה הנאשמת לפגוע באדם שלא כדין בסכין, או בנשק מסוכן, או פוגעני אחר, בכוונה להטיל באדם נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה וזאת כמעשה טרור ממניע מדיני, דתי, לאומני או אידאולוגי. בנוסף, היא החזיקה סכין מחוץ לתחום ביתה ולא הוכיחה כי החזיקה אותו למטרה כשרה.

תשובת הנאשמת לאישום:

3. בתשובת הנאשמת לאישום, אשר ניתנה ביום 26.3.17, היא הכחישה את הטענה כי גמלה בליבה החלטה לבצע פיגוע נגד כוחות הביטחון. אומנם היא אשרה שהעלתה את הפוסט הנטען לפייסבוק, אך הבהירה כי במילה "שהאדה", הייתה הכוונה לתעודה אקדמית ולא לשהיד. היא הוסיפה כי הייתה אמורה לקבל 48 שעות לאחר האירוע תעודה של תואר שני. הנאשמת הודתה כי נהגה ברכב הנטען ביום האירוע, אך למעט הודאה בכך שהגיעה למחסום קלדניה, היא כפרה בכל יתר הנטען. בכלל זה טענה כי לא ראתה שיש חייל שנדרס. אף שהעלתה בתחילה טענות בדבר האופן בו נגבתה ממנה ההודעה הראשונה ובגין כך גם עלתה בקשה לקיים משפט זוטא, לא עמדו באי כוח הנאשמת על כך, לאחר מכן.

העדים שנשמעו והמוצגים שהוגשו:

4. כל העדים נשמעו ביום 12.7.17. מטעם המאשימה העידו באותו מועד - שני חוקרים אשר גבו את ההודעות מהנאשמת, רס"מ בהג'ת מרעי (עת/10, ר' עמ' 14-35) ורס"ר כאמל פלאח (עת/6 ר' עמ' 35-44). עדויות הנ"ל נוגעות לארבע חקירות שנערכו לנאשמת בימים 13.12.16, 16.12.16, 19.12.16 ו 20.12.16. באשר לאותן חקירות הוגשו הדיסקים של החקירות עם תמלולן ועם הודעת חשוד המתקצרת את הדברים.

העיד החייל אשר נפגע באירוע, ב' ד' (עת/12, ר' עמ' 44-59). נשמעה גם עדותם של שניים נוספים שהיו במקום בעת האירוע; רס"ר לאפי ביבאר (עת/1, ר' עמ' 69-78), אשר ירה על הרכב לאחר ניסיון הדריסה וכן גרם לנאשמת לרדת ממנו, לאחר שזו מצידה הניפה בתוכו סכין עם קריאת תפילה. כן העידה השוטרת מורן זיו (עת/2, ר' עמ' 61-68), המשמשת כמפקדת מחסום קלנדיה ואשר ערכה חיפוש על הנאשמת עת שזו נעצרה.

ב"כ הנאשמת ויתרו על הצורך בשמיעת יתר העדים. בכלל זה, עדים שצוינו בתחילה לצורך הגשת הדיסקים השונים, לצורך הסרת טענה שהייתה תקלה ברכב שגרמה לאירוע (טענה שלא הועלתה מצד הנאשמת לבסוף) וכן באשר לפגיעות בחייל.

אף שהייתה כוונה להביא לעדות גם את המאבטח איימן סאלח (עת/11), אשר הייתה טענה כי שמע את הנאשמת צועקת אללה אכבר, בעת שהאיצה רכבה, לא נשמעה לבסוף עדותו. הנ"ל לא יכול היה להתייצב לעדות במועד שנקבע מחמת נסיבות אישיות וב"כ המאשימה, בחרה לוותר על אותה עדות, כדי לאפשר סיום שמיעת כל הראיות במועד אחד.

5. מטעם המאשימה הוגשו כאמור ההודעות שנגבו מהנאשמת (ת/1 - ת/4א') וכן הדיסקים המתעדים את אותן חקירות (ת/8). עוד הוצגו תצלומים מהזירה, כולל הסכין (אשר הוצג במהלך הדיון) וכן סרטונים המתעדים המקרה (ר' ת/5 - ת/7, וכן ת/9).

6. מנגד - מצד הנאשמת נשמעה באריכות עדותה (ר' עמ' 87-124) ובנוסף נשמעו עדויות של שנים

מאחיה וסאם חשים (ר' עמ' 129-125) והיתם חשים (ר' עמ' 129-130) וכן עדות של בעלה מוחמד עבאסי (ר' עמ' 130-131). כן הוגשו ההודעות שנגבו משני האחים וסומנו נ/1, נ/2 וההודעה אשר נגבתה מבעלה וסומנה נ/3.

צילום האירוע:

7. עוד טרם פניה לעדויות והראיות, אפנה לסרטון המתועד בת/9. בסרטון זה ניתן לראות באופן ברור את האירוע. ניתן להבחין בחייל החוצה את נתיב הנסיעה של הרכבים הנבדקים ואז רכב הפוגע בו כאשר הוא לקראת סיום המעבר. החייל נפגע מהרכב וכעין עף באוויר בהמשך לאותה פגיעה.

אציין כי האירוע תועד גם בסרטון נוסף הכלול בת/7, ברם כאן מדובר במצלמה מרוחקת כאשר קטע הפגיעה בחייל אף נמצא באזור מוצל, לאורו קיים קושי לראות המתרחש. במובן זה הסרטון האמור מסייע בהבנת מיקום הפגיעה ביחס לכלל הנתיבים (באותו סרטון רואים שקיימים שני נתיבים באותו כיוון והנאשמת נהגה בנתיב השני מימין בכיוון המצלמה). הסרטון מאפשר לראות שלאחר הפגיעה בחייל, כנחזה בסרטון הראשון, המשיכה הנאשמת בנסיעה פרועה כאשר היא חוצה נתיב נוסף במהלך אותה נהיגה ונתקעת בבטונדה נמוכה מעוגלת (מעין פטריית בטון). הכול באזור בו מסתובבים חיילים נוספים באופן בו נקל לראות כי לולא נעצרה הייתה יכולה לפגוע גם באנשים נוספים.

8. יש לתת את הדעת לכך שעל אף ניסיון ממושך לחלץ מפי השוטרת מורן זיו הודעה כאילו קיימים סרטונים נוספים אשר לא הוצגו, זו עמדה, במהלך עדותה, בצורה נחרצת על כך כי לכיוון מקום התרחשות האירוע מכוונות רק שתי מצלמות (ר' דבריה בעמ' 62 ש' 1-2 וכן ש' 21-22).

עוד יש לתת את הדעת לכך, כי ניתן לראות באופן ברור את רכב הנאשמת כאשר הוא מאיץ ואף פוגע ישירות בחייל ב' ד' (כאמור, סרטון זה הוא ת/9). ממילא טענה כאילו לא הייתה כוונה לפגוע בחייל אלא רק לעשות מעשה חריג או מתריס שיגרום לתגובה, ו/או טענה כאילו הנאשמת אינה מודעת לפגיעה בחייל - הן טענות אשר די בצפייה באותו סרטון כדי לשמוט הקרקע תחתן.

יוער עוד כי לולא נודע מעדות החייל כי פגיעתו לא הייתה קשה, היה ניתן לסבור אחרת, לאחר צפייה בסרטון אשר בת/9, שם הוא נראה כאמור כמעין עף עקב פגיעת הרכב בו.

עדות רס"ר לאפי ביבאר:

9. הסרטון בו נחזית הפגיעה באופן ברור, מהווה למעשה את הראיה המשמעותית ביותר באשר לאירוע בגינו הוגש כתב האישום. באשר לדברים שאירעו לאחר הנחזה שם, מעבר לסרטון הנוסף והמרוחק יותר, הובאה גם עדות רס"ר ביבאר. הנ"ל משרת במחסום קלנדיה כבר כשש וחצי שנים. בהתאם לעדותו הוא היה שקוע בבדיקת רכב אחר כאשר שמע יריות וצעקה של איימן סלאח כי יש פיגוע. הוא ראה רכב בנסיעה "שהיא לא שגרתית, נסיעה מופרזת, לא אופיינית למקום אפשר להגדיר אותה נסיעת דהירה כזאתי" (ר' עמ' 69 ש' 20-21). תוך התקדמות הוא ירה כדור לצד ימין של הרכב וזה עלה על פטריית בטון ונשאר מונע, בעודו תקוע שם, כאשר הגלגלים ממשיכים לזוז. הוא ראה את הנהגת, הנאשמת, אשר ישבה ברכב עם יד ימין מונפת ובה אותה סכין שהוצגה. באותה עת היא נשבעה ("השהד" - ר' בשולי עמ' 70) - כי אין אלוהים אלא אללה ומוחמד שליחו (ר' תרגום דבריה, בעמ' 70 ש' 28-29). העד אמר את הדברים בעת עדותו, בערבית, אותה הוא דובר). הנאשמת ישבה כאשר היא מחזיקה ביד ימין את הסכין וזו מונפת עם הלהב לכיוון השמשה. רס"ר ביבאר צעק לה לזרוק את הסכין, אך היא לא עשתה כן, אלא רק לאחר ששב וצעק לה לזרוק את הסכין מידה. בשלב זה, היא הניחה את הסכין לידה ואז בהמשך לדרישתו, פתחה את הדלת כאשר ידיה על

ראשה. היא ירדה על הברכיים נאזקה ואז נבדקה ע"י מורן זיו. רס"ר ביבאר ציין כי רכב הנאשמת היה בנסיעה לכיוון שבו עוברים אנשים ולולא נעצר הרכב בבטונדות - "אני לפי דעתי אם היה עובר שם בן אדם, גם היה עולה באוויר, אם הרכב לא היה נעצר על ידי שתי הבטונדות האלה" (ר' עמ' 71 ש' 24-25). דברים אלה מתיישבים היטב עם הנחזה בסרטון אשר בת/7, בו רואים כאמור אנשים עוברים בסמוך וכן את חציית הנתיבים. העד אמר שהנאשמת חזרה מספר פעמים על האמירה כי אין אלוה מבלעדי אללה והוא מצדו הרגיש בסכנה לחייו וחי הסובבים אותו.

חרף ניסיון ב"כ הנאשם לערער אמינות עד זה, הדבר לא עלה בידו ולמעשה למעט מעין סיכומים שהועלו אגב חקירת העד (עת שלא התקבלו תשובות המעלות קושי ממשי. ר' הערת יו"ר ההרכב, כב' השופט א. דראל בעמ' 77 ש' 4) - זו אף לא נסדקה ולא נמצא מקום שלא לתת בה אמון מלא.

עדות הנפגע ב' ד':

10. הנפגע העיד כי כאשר היה בדרכו חזרה ממסלול התחבורה הציבורית שם בדק רכבים, הוא סימן עם היד לרכב הנאשמת לעצור וזו אכן עצרה, אך כשהיה באמצע מעבר הנתיב שמע גז ונפגע מהרכב. "התחלתי לעבור, באמצע שהגעתי לאמצע החציה, שמעתי לחיצה על הגז והסתכלתי לצד ראיתי את הרכב מתקרב אלי במהירות, הבנתי שכבר הולך להיות כאן אירוע דריסה, ניסיתי טיפה לזוז ועדיין פגע בי ונפלתי לרצפה. קיבלתי מכה בראש מהשמשה קיבלתי מכה באגן השמאלי" (ר' עמ' 45 ש' 11-14). לדבריו, עת החל לעבור היה רכב הנאשמת בעצירה ובעת הנסיעה הנהגת הייתה עם שתי ידיים על ההגה. הוא הסביר שדבריו עת מסר הודעה, כי שמע - "קיק על הגז" (ר' עמ' 47 ש' 4), כוונו לכך שהנהגת "שמה את הרגל שלה על הגז עד הסוף" (ר' עמ' 47 ש' 6). הוא נפצע כאמור בראשו ובאגן שמאל אך למרבה המזל, לא דובר בפגיעה קשה. לאחר התחקירים, הוא שהה במיון כשש - שבע, שעות וקיבל "גימלים" לשלושה ימים. עלה כי הוא מסר את הודעתו בטרם ראה את הסרטון המתעד האירוע.

גרסת הנאשמת בבית המשפט:

11. כפי שיובהר בהמשך, קיימות סתירות רבות בין ההודעות שמסרה הנאשמת במשטרה, הן - בין לבין עצמן והן בין ובין דבריה בבית המשפט. לדברים אלה אדרש בהמשך אגב ההכרעה, ברם בחלק זה, תובא גרסת הנאשמת כפי שנמסרה בבית המשפט. יש לציין כי בעת עדות הנאשמת - לא היה כמעט צורך להפנות אליה שאלות. היה ניכר כי הנאשמת למעשה מנסה למסור את סיפורה וזאת בעדות מלאה ומוכנה, אשר אליה נערכה מראש, כמיטב יכולתה. היא פתחה בקשייה מבית אשר לטענתה בעטיים פנתה למעשה, המשיכה בתיאור המעשה כפי שהיא רואה אותו, לאחר מכן נתנה הסבריה באשר להודעה שהעלתה לפייסבוק בסמיכות לאירוע ולבסוף התייחסה לשימוש בסכין, כמו גם עצם היותו ברכבה. בהתאם לדבריה, היא זכתה להשכלה והיא אף על סף סיום לימודי תואר שני. התרשמותי מהנאשמת בעת עדותה הייתה כי זו סבורה שהיא יכולה להטעות את הסובבים אותה, להעלות דברים חסרי הגיון, להתעלם מסתירות עולות אך עדיין לשכנע את המאזין, בכסות של דברים סדורים מפי משכילה. אעיר כי רושם דומה עולה גם מעיון בחקירותיה. כך זו יכולה לצפות בסרטון בו נראית הדריסה בבירור ובו זמנית להוסיף ולטעון כי לא דרסה איש (ר' לדוגמא ת/3 עמ' 15 ש' 2-5. שם בהמשך אף הגדילה לטעון כי אם משהו היה נדרס "הייתי יורדת לעזור לו"). ניתן לומר כי דרך זו של הנאשמת - לא צלחה.

12. הנאשמת העידה כי היא לקראת סיום לימודי תואר שני, אך קיימים קשיים בינה ובין בעלה. האחרון מתנגד הן ללימודיה והן לכך שתצא לעבוד, ברם, הוא מצדו אינו מספק פרנסה מספקת. המצב הכלכלי של בני הזוג אינו טוב והמצב בין השניים הורע עקב חובות תופחים ויציאת הנאשמת במקביל לעבודה. כך, כאשר הרשתה לעצמה

הנאשמת לקנות מכשירי חשמל, התפרץ בעלה, שבר דברים בבית ועיניו היו אדומות, באופן המעיד כי אולי לקח דבר מה. הנאשמת תיארה כי חששה מפניו. בהתאם לדבריה אף הילדים חשו במצב והיו מחביאים צעצועים בחדרים ע"מ שהבעל לא ישבור אותם. הילדים אף אמרו לסבתא כי אינם רוצים לראות את האב. היא מצידה - "אני הגעתי למצב שאין לי ריכוז למבחן שלי ואין לי ריכוז וגם למבחן של המאסטר. אני לא הספקתי להיות מרוכזת במבחן הזה וכל האנשים מסביבי התחילו לדרוש ממני כספים" (ר' עמ' 89 ש' 22-24). בד"כ הילדים הולכים מסידוריהם לבית הסבתא והנאשמת מגיעה גם היא, בהמשך היום, לשם ולוקחת אותם לביתה. אף שהבעיות בבית נחשפו כבר בפני הוריה, אלה אמרו לנאשמת שעליה להמשיך ולחיות עם בעלה ולא להתגרש. לדבריה אביה אף סטר לה, חרף העובדה שקודם לכן, מעולם לא הרים עליה יד. היא אמרה שהדבר גרם לה גם לקושי להתרכז בלימודים ובני משפחתה לא קיבלו הצעתה כי בעלה יורחק וול לתקופה של כחודשיים שלושה - "עד שהוא יסדר או יסדר את עצמו ויחזור למצב טוב. כדי שאני גם אחזור כדי שאני אחזור ואסדר את החיים שלנו עם הילדים ולשקם את המצב ולעשות את המבחן שלי בשקט. ... וכדי להרגיש קצת נוח" (ר' עמ' 90 ש' 16-19).

13. הייתה אי בהירות בעת עדותה, האם ביום המקרה היה מדובר ביום שגרתי ולכאורה רק בהחלטה של רגע היא פעלה כפי שפעלה, או שמעשיה היו פועל יוצא של אותה מצוקה שהיא ניסתה לתאר, או מצוקה אחרת (כישלון בעבודה). כך לדוגמא מצד אחד היא ציינה שביקשה לצאת מהעבודה ודיברה עם אמה שתכין לה את הילדים כי היא באה לקחת אותם מוקדם (ר' עמ' 91 ש' 8-9), כלומר היא פועלת בהתאם לשגרת יומה, להגיע לאסוף את הילדים מבית ההורים והיא אף הלכה לתחנת דלק "כדי לשים בנזין כמו רגיל באוטו והגעתי למחסום" (ר' עמ' 91 ש' 11). מנגד, מצד שני - אמרה כי במהלך העבודה היא נלחצה הן מהעבודה והן מטלפונים מבעלה - "מצאתי את עצמי שאני לא יכולה שאני לא יכולה להציג או לתת את, בשעה 3 אני צריכה להגיש את הדו"ח של העבודה. אני לא הייתי מספיקה להגיש את הדו"ח הזה ולכן אני החלטתי ללכת או לחזור לקבל אישור...אני חשבתי שהנה העבודה שלך אמאני את לא יכולה להשלים את זה, אחרי יומיים, אחרי יומיים איך את יכולה אמאני לעבוד מול הרבה אנשים ושיפטרו אותך. הרבה אנשים היו גם מחכים לי כדי, הם מחכים בגלל החובות...אמרתי שאני צריכה להמציא פתרון של המצב" (ר' עמ' 121 בש' 15-26, ההדגשה אינה במקור).

14. בשונה מהגרסה בחלק מההודעות מהמשטרה (אליהן אדרש להלן) - כאילו רצתה למות, היא טענה בבית המשפט כי כל שרצתה היה לגרום לכך שמישהו יעזור לה. היא טענה שאינה מחבלת וכל שרצתה היה לחיות בכבוד ובטחון. מאחר ועלה כי היא מעין עקפה רכב משמאל, רכב שהמתין לבידוק לפניה, הייתה טענתה כי בסטייה ממסלולה רצתה שיבינו שיש טעות ויעצרו אותה, או לחלופין, הדבר יגרום ליחס שונה ממשפחתה. בגרסתה באולם בית המשפט, טענה כי לא ראתה כלל את החייל ולא רצתה לפגוע בו. כך לדוגמא אמרה - "החלטתי לעשות תנועה פשוטה כדי שיעצרו אותי ואמרתי שבטוח שהמשפחה שלי הם יפחדו עלי, גם המשפחה שלי יפחדו עלי באופן ספציפי שאני רק הבת היחידה שלהם ויכול להיות שהם, חשבתי שהם יענו למה שאני צריכה" (ר' עמ' 91 ש' 13-16). באשר לסטייה מהתור ועקיפת הרכב שלפניה אמרה - "ואני יודעת שזה הם לא, שזה משהו אסור. ואני יודעת שהחיילים הם ירגישו שיש משהו טעות פה ופה הם יעצרו אותי וזה מה שהייתי רוצה או צריכה" (שם, ש' 31-32). "אני החלטתי להמשיך או לעבור בין הרכב ובין הברזל אבל לגבי החייל אני בטוחה ואני מבטיחה לכם שאני לא ראיתי אותו בכלל. אפילו בחקירה לא היו אומרים לי שיש חייל" (ר' בראש עמ' 92. ההדגשה אינה במקור). ראוי לציין כבר בשלב זה, כי אין אמת בטענה שלא הטיחו בנאשמת את דבר הפגיעה בחייל הנחזה ברורות גם בסרטון ת/9.

15. באשר לסכין שהניפה לאחר מכן אמרה שזה מוחזק ברכבה כבר תקופת מה. היא גרה בכפר עקב וחוזרת בשעות מאוחרות, עם הילדים מבית הוריה אשר בבית חנינא. החזקת הסכין לטענתה, היא לצורך בטחונה. היא

התייחסה למקרה ספציפי בו עשתה פעם סבוב באל-רם, עצרה בצד הכביש כדי לשוחח עם אמה ושיכור נטפל אליה, החל לגעת בה וניסה להוציאה מהרכב. מאחר והרכב היה מונע, היא הצליחה לברוח, אך לטענתה מאז בחרה להחזיק בסכין, בתוך רכבה, דרך קבע. האמור היה גם בשים לב לכך שראתה את אותו אדם לאחר כיומיים שוב ממתין לה, באותו מקום. לטענתה היא לקחה סכין ארוך כדי שיבלוט גם בחושך. עלה מעדותה כי לטענתה היא מחזיקה את אותו סכין ברכבה כבר כארבעה חודשים וזאת על אף שדרך קבע עליה לעבור במחסום (דבר המעלה את השאלה כיצד ניתן להשאירו בצורה בולטת ולא להיעצר). מנגד אמרה כי זה הוסתר בכיסא לידה, כדי שילדיה לא יראו אותו (ר' עדותה בעמ' 93 ש' 11-16). לטענתה ביום האירוע היא חשה בסכנה ולכן באופן ספונטאני הרימה את הסכין. היא הדגישה כי בעת שהרימה אותו היא הייתה בתוך הרכב ולא הניפה אותו לעבר איש. עוד טענה (בניגוד לעדות לאפי ביבאר) כי איש לא אמר לה לזרוק את הסכין.

16. בנוגע להודעה שהעלתה לפייסבוק אמרה כי המילה היא שהאדאת ובזו היא - התכוונה לתעודות ולא התכוונה להיותה שהיד. בעדותה הראשית טענה כי באותה עת נותרו יומיים למבחן המאסטר שלה כאשר היא שאפה גם להמשיך לדוקטורט. לדבריה הייתה שאפתנית ומטרת הפוסט הייתה רק תפילה לאלוהים. אכן היא שמה ברקע תמונה של מקום קדוש, מסגד אלאקצה, אך כל כוונתה הייתה תפילה לאלוהים לקבלת התעודות. כך לטענתה. מאחר והיא הייתה עתידה (כך לדבריה), להבחין רק כיומיים לאחר האירוע ולכן לכאורה לא הייתה עתידה לקבל אז תעודות - היא נשאלה מתי אמורה הייתה לקבל תעודה. תשובתה הייתה: "באותו הרגע הפרופסור אומר שאנחנו מעניקים את התעודה או לא. בסוף ההרצאה או בסוף הישיבה הוא, הפרופסור אומר אנחנו מעניקים את התעודה או לא" (ר' עמ' 120 ש' 11-10. העדר הבהירות במקור).

ארבע הודעות הנאשמת:

17. נגבו מהנאשמת ארבע הודעות בימים 13.12.16, 16.12.16, 19.12.16, 20.12.16. ההודעה הראשונה נגבתה באמצעות החוקר בהג'ת מרעי ויתר ההודעות נגבו באמצעות החוקר כאמל פאלח.

כפי שצוין לעיל הונח בפני בית המשפט - תיעוד מוסרט של החקירות, תמלול מלא שלהן והודעות החקירות, כפי שהועלו על הכתב, על ידי החוקר אשר ביצע אותן והתרשם ממהלכן. הגרסאות השונות אשר נמסרו באותן חקירות, תובאנה להלן בהרחבה, אגב ההכרעה. יוטעם עם זאת כבר בשלב זה, כי ניתן למצוא סתירות בגרסאות - אשר בין ההודעות השונות, בתוך כל הודעה בפני עצמה וכן בין ההודעות, לבין הגרסה שניתנה בבית המשפט והובאה לעיל. חרף הסתירות השונות, נראה כי לא יכול להיות חולק שהנאשמת מודה למעשה ב- "סיפור המסגרת" דהיינו: שנהגה ברכב, האיצה את נסיעתה במחסום, בדף הפייסבוק שלה פורסמה ההודעה דלעיל והיא אף נשאה עמה סכין. עם זאת, על יסוד טענות אלה ואחרות טענה כי לא היה בכוונתה לפגוע בחייל. טענה זו לא ניתן לקבל, מטעמים שיפורטו בהמשך.

יצוין כי בחקירה הראשונה, למעשה קיימת הודאה של הנאשמת במיוחס לה, גם אם לאחר מכן ניסתה לחזור בה מאותם דברים.

יתר העדויות מטעם הנאשמת:

18. כאמור העידו גם שני אחי הנאשמת וכן בעלה. כתחליף לעדות ראשית של הנ"ל הוגשו הודעותיהם במשטרה אשר סומנו נ/1- נ/3.

אח הנאשמת וסאם עובד כשומר ווקף במסגד אלאקצה. עלה כי עת שנשאל במשטרה מדוע עשתה אחותו מה שעשתה השיב כי אולי הייתה זו תאונה ואולי היא רצתה לבלבל את השוטרים שירו עליה (ר' נ/1 ש' 35-36). בתשובה לשאלה

בבית המשפט, מדוע שתרצה בכך השיב "לא יודע" (ר' עמ' 128 לפרוטוקול ש' 4). הוא התייחס בהודעתו במשטרה לבעיות הנישואין של אחותו ואמר כי בשיחה עמה אמר שלדעתו גירושין אינם הפתרון. לשאלה ישירה האם שמע אי פעם שהיא רוצה להתאבד השיב בשלילה (ר' נ/1 ש' 43). כאשר נשאל בעת חקירתו בבית המשפט, מפורשות על אירוע בו הוטרה אחותו כביכול בעבר (הכוונה הייתה לאירוע אשר גרם לה לטענתה לנסוע עם סכין ברכבה דרך קבע) הוא למעשה לא ידע במה דובר, למעט אמירה סתמית כי הוא זוכר שפעם היא אמרה שמישהו ניסה להטריד אותה. הוא לא ידע מה היא עשתה עקב כך.

גם האח היתם לא תרם תרומה של ממש. הוא אמר בהודעתו כי היה אמור להיות לנאשמת מבחן ביום ההודעה, כלומר יומיים לאחר האירוע נשוא התביעה (ר' נ/2 ש' 44) וכן תיאר קושי בנישואיה. לשאלה האם היא מטופלת אצל פסיכיאטר השיב בשלילה.

אף בעלה של הנאשמת, מוחמד עבאסי, שהובא לעדות, לא ידע על כך שהנאשמת מחזיקה ברכב כלי תקיפה (ר' הודעתו נ/3 ש' 61-62). הוא גם לא ידע על בעיה נפשית או רפואית ממנה היא סובלת. הוא התייחס בהודעתו לקשיים בחיי הזוגיות של השניים אך ציין כי לבסוף החליטו בני הזוג לנסות שוב להשלים למען הילדים והוא חזר לבית אף אם בני הזוג ישנו בנפרד.

במהלך ההודעות מתייחס המתשאל למקרה כפיגוע ומוסרי ההודעה אינם מתקנים אותו, למעט אמירה סתמית כי הנאשמת היא פחדנית ולכן יש ספק בדבר.

עלה מחקירת שני האחים בבית המשפט (כמו גם הנאשמת עצמה, ר' להלן) כי הם שוחחו עם עו"ד מאמון חשים, עוד לפני שפנו למסור הודעה במשטרה (ר' עמ' 126 ש' 9 וכן עמ' 129 ש' 32). גם בהודעת האח היתם (נ/2), הוא מתאר שנסע לבית ההורים לאחר ששמע על המקרה ומוסיף "אחרי זה דיברנו עם עו"ד מאמון חשימה והוא נפגש איתה וכי יש לה משפט למחרת" (ר' שם עמ' 2 ש' 30-31).

עיקרי טענות הצדדים בסיכומיהם:

19. ב"כ המאשימה טענה שאין לתת אמון בנאשמת ובגרסאותיה המתחלפות. היא הפנתה לכך שזו בהודעה הראשונה מודה למעשה בניסיון דריסה על רקע לאומני ולאחר מכן מוסרת גרסאות שונות אחרות. בכלל האמור אף גרסה כאילו לא ראתה את החייל וכן גרסה כי כל שרצתה היה להגיע אל הרווחה, באמצעות מעשה חריג. נטען כי יש לקבל את הדברים אשר בהודעה הראשונה, שם מודה הנאשמת בכך שהיה בכוונתה לבצע איסתשהאד וכי יש לדחות את שלל הגרסאות האחרות (הוגשה טבלה המפנה אליהן). בכלל זה יש לדחות מחמת העדר סבירות את הטענה כאילו המעשה נועד כדי להגיע אל הרווחה. נטען כי הטענה אינה סבירה בכלל, אך חוסר סבירותה בולט במיוחד עת שמעלה אותה נאשמת הטוענת להיותה משכילה. ב"כ המאשימה הפנתה לכך שהאירוע תואם מודל של פיגועים שפשטו לאחרונה. פיגועים במסגרתם מבוצעת דריסה עם רכב ואז ממשיך המפגע עת הוא יוצא מהרכב עם סכין. האמור בתוספת הודעת הנאשמת בחקירה הראשונה, דבריה עת שלפה הסכין והאמור בפוסט שפרסמה באותו יום, מצדיקים הרשעתה במיוחס לה. נטען כי אף אם תרגום המילה בפוסט הוא תעודה או תעודות, לא ניתן להתעלם מיתר האמור בפוסט, אשר לא ניתן להסבירו. ביחס לאחת מגרסאות הנאשמת, כאילו ביקשה רק לעשות פרובוקציה, הפנתה המאשימה לכך שלא היה בפי הנאשמת הסבר מדוע לא הסתפקה בהזזת הסכין ברכב, אף שהיא מודה שהיה בכך די למטרה זו. הסיכומים הפנו עוד להוראות החוק הרלוונטיות תוך שהודגש, בין השאר, כי הסעיף בו הואשמה הנאשמת מסתפק בניסיון לפגוע. נטען כי המקרה עומד בגדר מעשה טרור, כהגדרתו בחוק המאבק בטרור. בהקשר הודגש כי אותו חוק אף קובע כי לעניין הגדרת מעשה טרור, אין נפקא מינה אם המניע או המטרה היו בלעדיים או עיקריים

20. ב"כ הנאשמת מנגד הפנה לכך שבסופו של יום, לא הובאה עדות התומכת בטענה שהנאשמת אמרה כביכול אללה אכבר, עת האיצה את הרכב, עוד לפני הפגיעה בחייל (כאמור לעיל המאשימה ויתרה על עדות עת/11, עת שזה לא יכול היה להתייצב במועד שנקבע לשמיעת הראיות וכדי לחסוך את הצורך לקבוע מועד נוסף). נטען כי לא ניתן להסתמך על עדות לאפי ביבאר כאמינה באשר לדברים שאמרה הנאשמת לאחר הדריסה ועת הניפה הסכין. ב"כ הנאשמת הדגיש כי פירוש המילה אשר בפוסט היה תעודות ואין מקום לייחס לנאשמת כוונה להיות שהיד. נטען כי הפוסט היה לנוכח העובדה שהנאשמת הייתה עתידה לקבל תעודות כיומיים לאחר מכן. אף שגם במהלך סיכומי הנאשמת לא הייתה ברורה גרסתה, נטען כי זו הביעה חרטה במהלך חקירתה מיום 16.12.16 (ר' בהקשר זה, בפרוטוקול האחרון מיום 24.9.17, ניסיונות המותב להבין ביחס לאיזה מהגרסאות מובעת כביכול חרטה). לטענת הנאשמת לא קיים מניע לאומני למעשה ויש לראות בהימנעות המאשימה מלהפנות לבעיות האישיות- משפחתיות של הנאשמת, הסתרת מידע מהותי והכשלה של בית המשפט. נטען כי לא מדובר במעשה טרור שכן לנאשמת לא היה מניע לאומני או אידאולוגי. נטען כי המקרה אינו בגדר סעיף 329 לחוק העונשין שכן לנאשמת לא הייתה כוונה להטיל באדם נכות או מום או לגרום לו לחבלה חמורה. בהקשר זה שב ב"כ הנאשמת, על אחת מגרסאות הנאשמת עת שזו טענה כי אפילו לא ראתה את החייל. נטען כי לנוכח המיקום ממנו יצא החייל לא יכול היה להיות קשר עין בינו ובין הנאשמת עת קידמה רכבה. נטען כי יש לקבל את הסברי הנאשמת באשר לנסיבות בעטיין החזיקה הסכין ברכבה.

הכרעה:

21. יצוין כי בהג'ת מרעי אשר גבה את ההודעה הראשונה מהנאשמת, העיד כי עוד בטרם מסרה הנאשמת את גרסתה (ולמעשה אף בטרם הובאה לתחנת המשטרה) - הוא כבר קיבל טלפון מעו"ד מאמון חשים אשר אמר כי החשודה היא בת דודתו והוא זה אשר ייעץ לה. אכן, עוד בטרם שזו נדרשה בחקירתה לאירוע הדריסה עצמו, ניתנה לה שהות להיוועץ עם הנ"ל והיא אכן עשתה זאת במשך פרק זמן המתקרב לחצי שעה. כאמור, גם שני אחיה נועצו בנ"ל עובר למסירת הודעתם.

22. לפני שאדרש לדברי הנאשמת בצורה מפורטת, אציין כי עיון במלוא הודעותיה, מלמד על חוסר עקביות ועל סתירות פנימיות למכביר;

- כך לדוגמא מצד אחד היא מודה שמדובר למעשה באקט אשר לו קדם תכנון קודם, אך מצד שני היא מנסה להציג מצג כי היה מדובר בהחלטה של רגע; בעניין זה ר' לדוגמא בהודעה הראשונה עת נשאלה כמה זמן היא חושבת על כך והשיבה: "לא יודעת, יכול להיות מתחילת האינתיפאדה, כל האנשים היו חושבים על הדבר הזה, לא זוכרת מלפני כמה זמן יענו, היום לא יודעת מה" (ר' תמליל החקירה ת1א', עמ' 10 ש' 23-25. ההדגשה אינה במקור). מנגד ראה דבריה בהודעה מיום 19.12.16, כאילו הרעיון עלה בראשה רק עת המתינה במחסום לבדיקת תעודת הזהות שלה: "הייתי בעצירה מוחלטת במחסום ומחכה לתור שלי וגם הכנתי את תעודת הזהות שלי וכשהגיע התור שלי להיבדק פתאום חשבתי לעשות משהו כדי שיעצרו אותי" (ר' ת/3 ש' 9-10. ההדגשה אינה במקור).

- כך גם - מצד אחד טענה כי מטרתה הייתה למות כשהיד וזאת לנוכח קשיים שהיו לה בבית ואיסור דתי להתאבד ומנגד בעת עדותה בבימ"ש עמדה נחרצות על כך שלא רצתה למות. בעניין זה ר' מצד אחד - דבריה

בת/1 כי רצתה שירו בה ותמות ואף שהיא גרה בקומה שמינית ויכלה לקפוץ מהחלון ולהתאבד לפי דתה זה אסור ולכן "החלטתי למות כשהיד" (ר' שם, ש' 68. אעיר כי ב"כ הנאשמת אשר העלו טענה בדבר ליקוי בתמלול חקירה בו נרשם כי הנאשמת אמרה שרצתה למות כשהידה, העלו טענתם ביחס לחקירה מיום 16.12.16, אך לא העלו טענה דומה לגבי החקירה מיום 13.12.16. מכל מקום, בבית המשפט הושמע קטע מהחקירה הראשונה של הנאשמת, שם היא נשמעת אומרת: "אני רק רציתי להיות שהידה או איסתישהד", ר' דברי המתורגמן, לו הושמעו הדברים בעמ' 109 לפרוטוקול ש' 15). מצד שני - ראה דבריה בעדותה בבית משפט כי לא רצתה למות, אלא רק לקבל תשומת לב לנוכח קשייה בבית ועל מנת שתקבל עזרה. ר' לדוגמא בראש עמ' 95, עת נשאלה אם רצתה להתאבד והשיבה "לא, באמת לא". ובעמ' 99 ש' 4, שם טענה כי עשתה המעשה - "לעשות תשומת לב של החיילים כדי לעצור אותי".

- ועוד; מצד אחד היא טענה נחרצות שלא פגעה כלל בחייל ולא ראתה חייל ומצד שני עלה באופן ברור שהאיצה את רכבה, בדיוק מאחר והחייל חלף לפניה. בנושא זה ר' מצד אחד את כפירתה הבלתי הגיונית בתוכן הנחזה בסרטונים, עת אלה הוצגו לה בחקירה אשר סומנה ת/4א'. שם לדוגמא בעמ' 14 ש' 33-35 אמרה: "אני אומרת את האמת, אני זוכרת את כל הפרטים אבל אני לא זוכרת שאני ראיתי בן אדם מולי שאני דורסת אותו", ואילו בהודעתה הראשונה, עת נשאלה מה עשתה כשהבחינה בחייל עובר את הכביש אמרה - "ואז דרסתי את החייל..". ובהמשך אמרה - "ואז אני לחצתי על הגז" (ר' ת/1א עמ' 6 ש' 35-37).

לא רק ששינוי הגרסאות אינו תומך במתן אמון בדבריה, אלא שגם חלק מטענותיה היו מחוסרות הגיון פנימי. את מלוא טענותיה יש אפוא לבחון לאור אותו חוסר אמינות אשר עלה בצורה בולטת.

לא ניתן לקבל חלק ניכר מגרסת הנאשמת;

23. אפתח בנושא ההודעה שהועלתה ביום האירוע לפייסבוק;

טענות הנאשמת באשר להודעת הפייסבוק אינן מתיישבות לא עם תוכן ההודעה ולא עם מועד פרסומה. יוזכר כי בסטטוס בפייסבוק, כפי שהובא בכתב האישום, נאמר כדלקמן: "בבוקר הזה המלא בדברים הטובים והפרנסה מאצלך יא אלוהים שואלת אותך לפי מספר טיפות הגשם שתתן לי את השהאדה הכי יפה ומקסימה מאחלת שתקבל אותה ממני ושתהיה לזכותי לי ולאהובים שלי ביום הדין. אהובים שלי שיהיה לכם בוקר שבו זוכרים את אלוהים ומבקשים ממנו את סליחתו".

24. אף אם במקום המילה "השהאדה" דלעיל, נכתב "שהדאת" וזו יכולה להתאים לטענה בדבר "תעודות", לא ברור כיצד מתיישב יתר האמור שם, עם טענה כאילו מדובר בבקשה תמימה לקבל תעודה טובה. מדוע אם מדובר בקבלת תעודה יש צורך לפנות לאלוהים גם עם בקשה נגדית - "שתקבל אותה ממני"?!. מדוע אם מדובר בעניין תמים של הצלחה בלימודים, יש צורך לפנות ולציין את - "יום הדין"?!. ומדוע יש צורך לבקש שאותה תעודה כביכול, תתקבל אצל אלוהים ותהיה - "לזכותי לי ולאהובים שלי ביום הדין"?!. תוכן ההודעה כשלעצמו, סותר אפוא את טענות הנאשמת.

25. בעת גביית ההודעה הראשונה ניסתה הנאשמת להתחמק מלהסביר כיצד דווקא באותו יום של ניסיון הדריסה, פרסמה הודעה המתיישבת לכאורה עם רצונה למות כשהיד. כאשר היא נשאלה על אותה הודעה היא בתחילה עשתה עצמה כלא מבינה את השאלה (ר' ת/1א עמ' 10 ש' 31 וכן ש' 33). בהמשך אמרה תשובה לא ברורה: "אני תמיד אומרת שאלוהים יהרוג אותי. אני מאוד אני שואפת להיות רופאה. אני חולמת להיות רופאה" (שם, ש' 35-37). כאשר נשאלה מדוע העיתוי היה באותו יום, שוב התחמקה כלא מבינה: "למה מה"? (שם, ש' 39) ובהמשך טענה: "אני

תמיד מפרסמת דברים" (ר' שם עמ' 11 ש' 2). מיותר לציין כי לא הוצגו פרסומים דומים שהעלתה הנאשמת לפייסבוק במועדים קודמים. כאשר החוקר לא הרפה מעניין זה, אמרה הפעם: "אני כתבתי כי אני רוצה להיות חופשיה ולטייל ביום חמישי" (? כר. שם ש' 4). עד תום החקירה לא ניתן הסבר משכנע. רק בהודעה מאוחרת יותר העלתה הנאשמת טענה כאילו כוונתה הייתה - "אני מתפללת מאלוהים שיצליח ושיג את התעודות הכי טובות" (ר' ת/2 ש' 49). כאמור גרסה מאוחרת זו, לא מתיישבת עם תוכן הדברים.

26. אפילו יונח כי תוכן הדברים יכול להתיישב עם קבלת תעודה (וכאמור אין זו עמדת), לא ברור מדוע תפורסם הודעה דווקא באותו יום, כאשר הנאשמת לא הייתה עתידה לקבל אז תעודה, אלא בפניה היו עדיין בחינות (אשר אף הן, לא היו קבועות לאותו היום). הנאשמת טענה בעת חקירתה במטרה כי ביום חמישי הסמוך לאירוע היא הייתה עתידה להבחן (ר' ת/2 ש' 51). בנסיבות אלה היה מצופה כי תבקש מאלוהים שתצליח בבחינה ולא שיתן לה תעודה יפה ומקסימה וגם יקבל אותה ממנה. ראוי להעיר כי עת ניסתה הנאשמת להבהיר לחוקר את המצב הקשה כביכול בינה ובין בעלה, היא תארה אירוע במסגרתו רכשה מוצרי חשמל שונים ובעלה צעק עליה, בהקשר זה אמרה שהדבר היה לאחר שכבר חודש היא לא הלכה לאוניברסיטה (ר' ת/1א' עמ' 9 ש' 6). ממילא אף בהתעלם מכך שהתוכן הכולל של ההודעה אינו מתיישב עם הטענה וגם בהתעלם מכך שהנאשמת לא הייתה עתידה לקבל באותו יום כל תעודה - היה מצופה כי תובאנה ראיות מינימאליות, לתמוך בטענותיה באשר למצבה בלימודים. לא הוצג כל תיעוד התומך בטענה כאילו הייתה באמצע לימודים, לא הוצגה כל תעודה ו/או לא הוצג כל זימון למבחן סמוך, או לקבלת תעודה בסמוך וכיו"ב.

27. גם טענתה בבית המשפט כאילו נערכת בחינה ובאותו הרגע גם הפרופסור אומר אם מעניקים תעודה או לא (ר' עמ' 120 ש' 10), לא הייתה משכנעת. נראה היה כי הדברים נאמרו במטרה לנסות ליישב את הדברים, עם דברי באי כוחה בתשובה לאישום כי: "48 שעות לאחר האירוע היא הייתה אמורה לקבל תעודה של תואר שני" (ר' עמ' 6 ש' 17-16). כאמור עלה כי היא הייתה עתידה אולי לעבור עוד בחינה, יומיים לאחר מועד האירוע. היא לא הייתה עתידה לקבל באותו מועד מאוחר כל תעודה.

28. זאת ועוד; ככל שאכן ההודעה היוותה תפילה להצלחה בקבלת תעודה כלשהי, לא ניתן להבין כיצד העלאת ההודעה, מתיישבת עם המעשים שעשתה הנאשמת בסמוך ואשר ברור כי יש בהם להסיטה ממסלול הלימודים המתוכנן ולשאיפותיה ותפילותיה להצליח בו. וכי אדם המעלה תפילה להצלחה בלימודים, יבצע מעשה אשר ברי כי לאחריו לא יוכל להתמיד בלימודיו?! מעשה אשר לאחריו, ברי כי לא יוכל להתייצב לבחינה בעוד יומיים, ככל שאכן הייתה בחינה שכזו בפניה?! הנאשמת לא נתנה מענה לכלל האמור.

29. בשולי חלק זה אעיר כי לא נשמט מעיני תרגום שונה במעט, אשר לו טענו ב"כ הנאשמת (ר' הודעה שהוגשה מטעם הנאשמת ביום 14.9.17), ברם גם באופן בו הם תמללו חלקים מסוימים מהחקירה הנוגעת לעניין התעודה - אין מענה לקשיים דלעיל. על אף הטענה כי הנאשמת אמרה שהיא תמיד משתמשת בבקשה זו מאלוקים בשביל הלימודים, לא הוצגו הודעות דומות. גם לא ניתן מענה באשר לשאלה מדוע בוצע אותו פרסום דווקא ביום הדריסה (ר' בנוסח אותו תרגום, את אחת מהתשובות שנתנה - "זה מה שעלה לי בראש היום"). גם בהתאם לנוסח לו טענו ב"כ הנאשמת, ניכרת חוסר בהירות, האם ביום החמישי הסמוך הייתה אמורה הנאשמת רק להבחן, או שמא הייתה אמורה לקבל תואר שני.

30. מכאן אפנה לעניין הסכיין;

ככל שהיה ממש בטענה כי הנאשמת מחזיקה בסכין האימתני שהוצג ברכבה מזה מספר חודשים, יש מקום להנחה שהיה ניתן להביא ולו עד אחד משכנע אשר יתמוך בכך. כאמור לעיל, מעבר לדברי הנאשמת לבדה, לא הובאה עדות תומכת באשר לכך. בעל הנאשמת לא ידע על כך וגם לא מי מאחיה. ככל שהאירוע בגינו בחרה לשים סכין ברכב היה בעת ששוחחה עם אמה בפלאפון, היה מצופה כי זו תדע על דבר הנחת הסכין מאותו מועד שם, או לכל הפחות תתמוך בחשש שנוצר אצל הנאשמת ואשר יתכן כי בעטיו הניחה הסכין ברכבה. ברם, האם לא הובאה לעדות.

31. באשר לסכין טענה הנאשמת בעת עדותה כי זו הייתה ממוקמת ברכב באופן שכת הסכין תהא בולטת. קשה לקבל טענה שהנאשמת נסעה מספר חודשים עם סכין בולטת כאמור, ולא נעצרה באף מחסום. הנאשמת אכן הסכימה בעת חקירתה כי אם חייל היה רואה את הסכין, הוא בוודאי היה עוצר אותה ומתשאל אותה (ר' עמ' 97 ש' 17). עוד נמצאה סתירה בדבריה עת אמרה מחד גיסא כי מיקמה הסכין באופן שיבלוט וירתיע, אך באשר לעובדה שהיא מסיע ברכב ילדים צעירים, טענה מנגד כי לילדים זו אינה בולטת (ר' חקירתה בעניין זה בעמ' 98-96 ובכלל זה דבריה בעמ' 98 ש' 13 כי דאגה שידית הסכין תהיה בולטת ומיד לאחר מכן הסתייגותה שאינה בולטת לילדים).

32. מיותר לציין כי אם כל שרצתה הנאשמת הוא לקבל תשומת לב מהחיילים (כפי שטענה בבית המשפט, נושא אליו עוד אדרש להלן), הרי שלא היה צורך בדריסה, די היה בסכין. אכן כאשר הופנתה הנאשמת לכך שאם אכן זו הייתה מטרתה, די היה לכך בהצגת הסכין שברכבה במקביל להצגת תעודת הזהות בבידוק - לא היה בפיה מענה מספק מדוע לא פעלה כן (ר' עמ' 98 החל מש' 26).

33. לא רק שלא שוכנעתי כי אכן הייתה סכין ברכב, עוד עובר לאירוע נשוא כתב האישום, אלא גם דברי הנאשמת באשר לנסיבות הנפתו לאחר ניסיון הדריסה והדברים שנשאה במקביל - לא היו משכנעים. תחילה יש לתת את הדעת לעובדה שאף שהנאשמת העלתה בבית המשפט הסבר לנסיבות הנפת הסכין, הרי שבעת חקירתה ביום 19.12.16 הייתה טענתה שאינה זוכרת כלל שהחזיקה אותו ביד (ר' ת/3 ש' 77 וכן ת/3א' עמ' 17 ש' 3). כאשר עומתה במהלך חקירתה אז, עם כך שבהודעה קודמת טענה שהניפה את הסכין, מחמת הרגשת פחד והדבר לא מתיישב עם טענתה הנוכחית שאינה זוכרת אם הניפה הסכין - אמרה כעת שאין היא זוכרת אם הניפה סכין, אלא היא זוכרת רק שאמרו לה להרים ידיים. לדבריה צייתה לכך וכן לקריאה לרדת מהרכב (ר' ת/3 ש' 86). מכל מקום, אם נפנה לדבריה בחלקים בהם זכרה שהניפה את הסכין, טענתה שם הייתה כי הנפתו נעשתה באופן ספונטאני מאחר והרגישה פחד (ר' עמ' 93 ש' 19-20). טענה זו, אינה משכנעת. הנפת סכין, מיידית לאחר ניסיון דריסה ותוך נשיאת דברים לאללה, מצטיירים אחרת. פחד גורם להרמת ידיים ולא לשליפת סכין.

34. בהעדר עדות תומכת באשר לטענתה כאילו הסכין הייתה ברכבה עוד עובר לאירוע ולמטרה אחרת ובשים לב לבחירתה להניפה לאחר ניסיון הדריסה, כאשר לא מתקיימות אותן נסיבות בעטיין כביכול החזיקה הסכין (ואף להיפך, שכן עצם הרמת הסכין בנסיבות אלה, מגבירה סיכון לחייה), אני מוצאת כי הנאשמת לא עמדה בחובתה להוכיח במאזן ההסתברות שהחזיקה הסכין הייתה למטרה כשרה. ר' רע"פ 7484/08 פלוני נ. מדינת ישראל (ניתן ביום 22.12.09).

35. אמשיך ואפנה לגרעין האירוע, ניסיון הדריסה;

הנאשמת העלתה למעשה ארבע גרסאות שונות באשר למטרת מעשיה. באחת טענה כי ביקשה למות, באחרת טענה כי רצתה להיעצר, בשלישית טענה כי רצתה לגרום לתגובה אצל משפחתה וברביעית טענה כי רצתה לקבל את עזרת אלה שיעצרוה. כך בחקירה הראשונה כאשר נשאלה למעשיה הודתה ש"נתנה גז", כאשר ראתה שוטר או חייל עוברים, על מנת שירו בה והיא תמות ובמילותיה "אסתשהד" (ר' ת/1 ש' 32). היא אמרה עוד שלפי דתה אסור לה להתאבד. לכן,

עמוד 11

אף שהייתה יכולה לקפוץ מקומה שמינית (מקום דירתה), מחמת איסור בדתה, לא התאבדה כך, אלא החליטה למות כשהיד. בהקשר זה אמרה שהיו לה בראש שתי אפשרויות האחת שתמות מהירי והשנייה שתיעצר. שתי הנ"ל מביאים אותה לאותה תוצאה שהיא עוזבת את בעלה ומתפטרת ממנו (שם, ש' 67-70). באותה הודעה כאשר נשאלה על הפוסט בפייסבוק אמרה שהייתה במצב נואש ובאמת רצתה למות בגלל המצב. עוד אמרה כי מאז שהוריה הכריחו אותה לחזור לבית בעלה היא מתכננת זאת - "כי רציתי למות" (שם, ש' 93). יש לציין כי גם בהתאם לנוסח הדברים בחקירה, כפי שהציגו זאת באי כוחה (ר' הודעתם מיום 14.9.17) נאמר - "רציתי רק למות בגלל כל הבעיות שלי...". גם בחקירה השנייה היא מדברת על אפשרות שתהרג באירוע או תיעצר. היא אמרה עוד שפעלה כפי שפעלה במחסום, על מנת שהחיילים ישימו לב למשהו מוזר שמסכן אותם (ר' ת/ש' 58). אעיר כי בעוד בתמלול המאשימה נאמר בהמשך הדברים כי עשתה זאת על מנת שתהא שהידה או שתיעצר, טענו באי כוחה כי במיקום זה בחקירה לא עשתה שימוש במילה שהידה. עם זאת, גם בהתאם לנוסח שלהם היא מדברת על רצון למות או להיעצר). עוד אמרה שם כי המוות או המעצר הם בשבילה אותו דבר, היא לא חיה (שם, ש' 86). בחקירה השלישית חל שינוי מסוים בגרסתה, כאן היא משמיטה את רצונה למות באירוע ומדברת רק על כך שרצתה להיעצר. בעת עדותה בבימ"ש, כבר שונתה הגרסה גם מכך. בתחילה טענה כי פעלה כפי שפעלה כדי לגרום למשפחתה להיענות למה שהיא מבקשת. כך אמרה בעמ' 91 ש' 13-16: "החלטתי לעשות תנועה פשוטה כדי שיעצרו אותי ואמרתי שבטוח שהמשפחה שלי הם יפחדו עלי, גם המשפחה שלי יפחדו עלי באופן ספציפי שאני הבת היחידה שלהם ויכול להיות שהם, חשבתי שהם יענו למה שאני צריכה". בהמשך טענתה כי פעלה כדי לקבל תשומת לב של החיילים, כך היא תובא למשטרה אשר תעזור לה. היא תוכל להגיד כל מה שיש לה ויעזרו לה למצוא פתרון איך להתגרש. כך לדוגמא בעמ' 99 אמרה שכל מה שעשתה היה כדי להשיג את תשומת לב החיילים כדי שיעצרו אותה. בש' 12 שם היא אומרת: "להגיע למשטרה ויעזרו לי וימצאו פתרון של הבעיה שלי". בראש עמ' 124 עת נשאלה מה חשבה שיהיה התסריט הכי חיובי השיבה: "בראש שלי רק חשבתי שהם יעזרו לי. יתנו להם, יתנו להם הרגשה שאני עכשיו בסיפור, בסכנה, בידיים של המשטרה וגם יתנו לי וגם יתנו לי וגם יתנו לי פתרון איך להתגרש איך למצוא פתרון של המצב הזה. איך להתרחק ממנו".

36. מיותר לציין כי הגרסה העיקרית שהעלתה בעת עדותה בבית המשפט, כאילו רק רצתה להשיג את תשומת לב החיילים, על מנת שתקבל עזרה ברצונה להתגרש, אינה ברורה ומחוסרת הגיון. חרף שאלות חוזרות ונשנות, נכשלה הנאשמת בניסיונה להבהיר כיצד היא סבורה שהמשטרה תסייע בבעיותיה האישיות הנטענות עם בעלה. אלו הדברים השונים שאמרה בהקשר זה; בראש עמ' 99 טענה שרצתה רק לחרוג מהתור כדי שירגישו שיש משהו טעות. כשנשאלה בשביל מה השיבה: "לעשות תשומת לב של החיילים כדי לעצור אותי" (שם ש' 4) בתשובה לשאלת בית המשפט מה רצתה שיקרה, שבה ואמרה באופן סתמי: "תשומת לב של החיילים אדוני" (ש' 7). כשבית המשפט הוסיף ושאל מה יקרה אחרי שהחיילים ישימו לב אמרה - "להגיע למשטרה ויעזרו לי וימצאו פתרון של הבעיה שלי...". ובהמשך להכוונת בא כוחה, המשיכה ואמרה - "כן להגיד כל מה שיקרה איתי וכל האמת נכון שהחוק הישראלי זה כאילו...יעזור לי להתגרש. המשפחה שלי והאנשים לא". כאמור לעיל כאשר נשאלה מה התסריט הכי חיובי שראתה, השיבה (ר' לעיל וכן בראש עמ' 124) שחשבה שיעזרו לה ויתנו לה פתרון איך להתגרש. לא ניתן לקבל דברים אלה. חוסר ההיגיון שבהם זועק ואכן ניתן להבין את ב"כ המאשימה, עת הטיחה בנאשמת שלא ניתן לקבל טענות שכאלה, ממי שבו זמנית מעלה טענות בדבר השכלתה ובדבר היותה חלק ממשפחה שאינה פרימיטיבית ואשר גם היא בעצמה אינה כזו.

37. גם כאשר לכוונה או הרצון לפגוע בחייל היא העלתה גרסאות שונות; עוד טרם אדרש לכך אדגיש כי די בצפייה בסרטון ת/9 כדי לשלול את הטענה כאילו הנאשמת לא ראתה חייל, לא פגעה בחייל או לא התכוונה לכך. כפי שהובהר לעיל, רכב הנאשמת נחזה באופן ברור כאשר הוא מאיץ לכיוון החייל החוצה את מעבר הרכב וראיה זו, מהווה

למעשה, ראייה מכרעת בתיק. מכל מקום, באשר לגרסאות הנאשמת; בעוד בהודעה הראשונה אמרה מפורשות כי כאשר ראתה את החייל או השוטר חוצה, אז "נתנה גז" (ואף השתמשה במילה אסתשהד, ר' ת/1 ש' 31), בהודעה השנייה טענה כי לא נסעה לכיוון החיילים (ר' ת/2 ש' 64) ובשלישית כבר טענה שלא דרסה איש, הכחישה שנתנה גז כאשר החייל חצה וטענה נחרצות שלא פגעה בו (ר' ת/3 ש' 55-70). בחקירה הרביעית אף הרחיקה לכת וטענה שאין היא בטוחה שהרכב אותו רואים מבצע דריסה, הוא רכבה (ר' ת/4 ש' 20 וש' 30). לדידי, לנוכח העולה מהסרטון, ברי כי יש לקבל את גרסתה הראשונה ואותה בלבד. הנאשמת האיצה באופן מכוון ולכיוון חייל בו לא רק התכוונה לפגוע, אלא אף פגעה בפועל. כפי שאמרה בעצמה בהודעה הראשונה - כאשר ראתה את החייל עובר את הכביש - "אז דרסתי את החייל כי..." וכן אמרה: "ואז אני לחצתי על הגז" (ר' ת/1 בחלק התחתון של עמ' 6) ועוד אמרה - "אני לא יודע, אני הכוונה שלי לפגוע בו כי אני רוצה לפגוע בו, ואז אני הלכתי לכיוון שלו הרבה יותר" (שם, עמ' 7 ש' 1-16, ההדגשה אינה במקור) ובהמשך כשנשאלה למה דרסה את החייל השיבה - "אני אמרתי לך אני רציתי לדרוס אותו (שם, ש' 27, אף כאן ההדגשה הוספה). יש לזכור כי הנאשמת הייתה בעצירה עובר לאירוע. לפיכך ברי כי "דהירה" בסמוך לאחר מכן, היא מעשה מכוון ומתוך מחשבה (כאמור, אין טענה כי נפלה תקלה כלשהי ברכב או בהפעלתו).

בשים לב לנחזה בסרטון ודבריה בחקירה הראשונה, לא ניתן לקבל את דבריה בבית המשפט כאילו לא ראתה חייל או לא התכוונה לפגוע בו (ר' בראש עמ' 92: "אבל לגבי החייל אני בטוחה ואני מבטיחה לכם שאני לא ראיתי אותו בכלל. אפילו בחקירה לא היו אומרים לי שיש חייל". עוד ר' דבריה: "אני זוכר שהחוקר הראה לי את הוידאו, המשפט הראשון שאני אמרתי לו, אמרתי לו שזה לא אני, זה לא הרכב שלי. ראיתי, ראיתי מישהו שנדרס או שדורסים אותו. אמרתי לו זה לא אני, זה לא הרכב שלי...אני לא זוכרת שראיתי אותו ועד הרגע הזה אני לא רואה אותו לפני". שם ש' 17-21. גם בעמ' 106 ש' 6 היא אומרת - "בחקירות, הופתעתי, הופתעתי שיש חייל שנדרס, אפילו אני אמרתי לו זה לא הרכב שלי").

38. כפי שנאמר לעיל, גם בסוגיית התכנון המוקדם חל שינוי בגרסתה. בעוד בתחילה עת נשאלה כמה זמן היא חושבת על דבר זה השיבה: "לא יודעת, יכול להיות מתחילת האינתיפאדה, כל האנשים היו חושבים על הדבר הזה, לא זוכרת מלפני כמה זמן יענו היום לא יודעת מה" (ר' ת/1א עמ' 10 ש' 23-24), בהמשך ניסתה להציג את פעולתה כהחלטה של אותו רגע. כך בחקירה ביום 19.12.16 אמרה: "הייתי בעצירה מוחלטת במחסום מחכה לתור שלי וגם הכנתי את תעודת הזהות שלי וכשהגיע התור שלי להיבדק פתאום חשבתי לעשות משהו בכדי שיעצרו אותי" (ר' ת/3 ש' 10-9). אף כאן אני מוצאת כי הגרסה הראשונית היא הנכונה. טענה בדבר החלטה של אותו רגע, אינה מתיישבת עם דבריה כי יצאה באותו יום מוקדם מהעבודה, אינה מתיישבת עם כך שהייתה מצוידת בסכין (אשר כאמור לעיל לא ניתן לקבל את גרסתה כי היה ברכבה עובר לאירוע) וגם אינה מתיישבת עם גרסתה כי הבשילה בה החלטה לפעול לכך שתוכל להתרחק מבעלה.

39. הנאשמת נחקרה ארוכות על כך שהיא זו שהעלתה לראשונה את המילה איסתישהד וכן שהיא זו שהזכירה לראשונה בחקירה את המילה אינתיפאדה (ר' עמ' 101 ש' 22). בתחילה היא הכחישה שאמרה אסתשהד (ר' לדוגמא שם, ש' 23: "לא. אני אמרתי, אני לא אמרתי, סליחה, אני לא אמרתי לו, אני לא אמרתי לו שאני רוצה להיות שהידה". ר' גם עמ' 102 ש' 25, שם טענה שאינה זוכרת אם השתמשה במילה איסתישהד). לפיכך, היה צורך לאתר את המיקום בהקלטת החקירה כדי להראות לנאשמת שאין ממש בהכחשתה. בעניין זה אפנה לעמ' 109 לפרוטוקול, שם הושמע קטע מהחקירה הראשונה של הנאשמת ומתורגמן בית המשפט התבקש לציין לפרוטוקול מה הושמע. וכך נרשם מפיו: "לפני שבועיים אמרתי לו שאני רוצה להתגרש...היו שואלים אותי אבל לא הבנתי מה. אני רק רציתי להיות שהידה, או איסתישהד" (ר' עמ' 109 ש' 1-15. ההדגשה אינה במקור). בשלב זה, יצא המרצע מהשק, עת עלה כי למעשה הנאשמת אמרה דברים בחקירה, מאחר ולא הבינה שעשויים להסתמך על דבריה בחקירה כנגדה, ו/או עת לא הבינה

שיתחשבו בכל מילה ומילה ולכן סיפרה הכול. כך בראש עמ' 111 אמרה שלא ידעה כי הולכים להסתמך על החקירה. בעמ' 114 ש' 3 אמרה - "אל תשכחי שאני ביום הראשון שלי לא ידעתי שזה חקירה רשמי שהם יחשבו כל מילה ומילה" ובהמשך בש' 15 היא אומרת כי החוקר - "הוא התנהג איתי באופן טוב ואני סיפרתי לו הכל" (ההדגשות בשני הציטוטים האחרונים אינם במקור).

על אף שכדי לנסות להתחמק מדבריה, ניסתה לטעון שלא הבינה שהיא בחקירה (ר' לדוגמא דבריה עמ' 118 ש' 30), היא נאלצה להודות כי החוקר הציג עצמו ותפקידו, אמר לה שהיא חשודה בניסיון לרצח (עבירה בגינה לא הוגש לבסוף כתב אישום) וכן כי יש לה זכות להיוועץ בעו"ד וגם לא להשיב (ר' עמ' 119 ש' 7 - "כן הדיבור הזה הוא אמר לי בהתחלה"). למען הסר ספק יצוין כי עיון בהודעה שרשם החוקר וכן בתמליל החקירה הראשונה, אכן מלמדים שהנאשמת הוזרה כי היא נחקרת בדבר ניסיון לרצח חייל במחסום, כי זכותה לא להשיב וכי זכותה להיוועץ בעו"ד לפני החקירה (ר' עמ' 1 לת/1 ועמ' 2, לת/1א', החל מש' 7).

מאחר וניסתה לטעון שרק בחקירה השנייה היא הבינה שהיא בחקירה, היא נשאלה על ידי בית המשפט האם משמעות הדבר שלדבריה שיקרה בתשובות לחוקר הראשון. הנאשמת ניסתה מספר פעמים להתחמק ממתן תשובה. בשלב מסוים אמרה כי לאחר שראתה את הסרטון, פחדה לתת תשובות ולבסוף כאשר חברי כב' השופט דראל שב ושאל - "אני שואל אותה שאלה פשוטה דיברת עם בג'את אמרת לו את האמת או שיקרת לו? נאלצה להודות: "לא. רק הייתי אומרת את הכל" (ר' עמ' 119 ש' 20-31).

אכן, הנאשמת לא שיקרה ואכן בתחילה עת הייתה "אומרת את הכל". אמרה מפורשות כי עשתה איסתשהד, כן אמרה מפורשות כי ראתה חייל וכן אמרה כי האיצה כדי לפגוע בו. אלו הן גם מסקנותיי באשר למה שארע וזאת חרף שלל הגרסאות והניסיונות של הנאשמת להרחיק עצמה מהמעשה או מהכוונה שעמדה מאחוריו.

אומנם מצוקה היא לעיתים עניין סובייקטיבי. עם זאת, עלתה תמונה לפיה מדובר באישה נשואה, אם לשני ילדים צעירים, אשר לה יחסים תקינים עם משפחתה (הרושם היה כי היחסים עם האחים תקינים, לא הובאו לעדות האם או האב ותיאור הבעל בהודעה במשטרה, התייחס אומנם לגירושים, אך בד בבד גם לניסיון להשלים למען הילדים, ר' נ/3). בנוסף זכתה הנאשמת להשכלה ולפי טענותיה אף הייתה בשלב מתקדם של לימודי תואר שני, כאשר היא גם מצאה עבודה לפרנסתה.

בשים לב לנתונים אלה, ספק רב אם תיאורי המצוקה, חורגים מקשיים המאפיינים משפחות צעירות רבות. הניסיון להציג תמונה כאילו הנאשמת נקלעה למצב ללא מוצא, המצדיק התאבדות או פעולה שתגרור מעצר ממושך - לא היה משכנע.

40. אף בהתעלם מכך שהנאשמת העלתה מספר גרסאות אשר אינן מתיישבות זו עם זו ואף בהתעלם מחוסר ההיגיון בחלק מדבריה (ר' לדוגמא הטענות באשר למלל בפייסבוק ו/או טענה כי קיוותה שכוחות הביטחון יעצרוה ויסייעו בבעיותיה המשפחתיות) - עדותה כשלעצמה לא הייתה אמינה ולא הייתה משכנעת. טענה כאילו לא הייתה כוונה לפגוע בחייל וכאילו הרקע אינו לאומני, חרף ההודעה המקבילה בפייסבוק, השימוש בסכין והמעשה עצמו - אינה משכנעת. הדברים יפים בבחינת קל וחומר כאשר הנאשמת הודתה למעשה במעשיה ובמטרתה, עת שלא הבינה כי יחשבו על כל מילה ומילה שהיא אומרת, עת שלא הבינה שהיא בחקירה ועת שבנסיבות אלה, סיפרה כאמור לעיל את "הכל".

41. סיכומם של דברים הינו כי באשר לעצם התרחשות האירועים כמתואר בכתב האישום, הרי שאלה הוכחו ולו על בסיס ההודעה בפייסבוק, בתוספת סרטון האירוע עצמו. החסר באשר להנפת הסכין והדברים שנאמרו במקביל

להנפתו, הושלם באמצעות עדות לאפי ביבאר, עדות אשר הייתה אמינה ולא הופרכה. רק הטענה כי הנאשמת אמרה דברי תפילה עת האיצה את רכבה (ר' סעיף 6 לכתב האישום) לא הוכחה וזאת מקום בו ויתרה המאשימה על עדות אימן סאלח. לטעמי גם בהעדר הוכחה של אותם דברים נוספים, הוכח כל הנדרש להרשעה. הנאשמת העלתה גרסאות שונות, סותרות ובחלקן בלתי סבירות וחסרות הגיון ואין אני מקבלת טענתה כאילו לא הייתה כוונה לגרום לחבלה לחייל ו/או כאילו כלל לא ראתה אותו ו/או כאילו המעשה היה רק על רקע מצוקותיה האישיות וללא קשר לכוונה לבצע מעשה טרור. פרסום תוכן ההודעה בפייסבוק, הבחירה כי זה יהא על רקע מסגד אל אקצה, הבחירה לפעול דווקא לדריסת חייל במחסום, הנפת הסכין בסמוך והדברים שאמרה במקביל - תומכים כולם בכך שאכן כמיוחס לה, התכוונה לבצע מעשה טרור. היא למעשה גם אישרה את הדברים, בהודעה הראשונה, אף אם בהמשך ניסתה לסגת מכך. באופן כללי ניתן לומר כי עדות הנאשמת הייתה לא אמינה. הגרסאות השונות והמשונות שהעלתה בחקירה ובבית המשפט, מהווים תמיכה נוספת במיוחס לה וזאת ככל שהייתה נדרשת תמיכה שכזו.

המסקנה היא אפוא - כי כפי שאמרה הנאשמת בחקירה הראשונה, כוונתה הייתה אכן לבצע איסתישהד (ר' עמ' 109 לפרוטוקול, שם הושמע הקטע הרלוונטי מחקירתה באולם בית המשפט ובנוכחות מתורגמן), "אני רק רציתי להיות שהידה" (שם, ש' 15). בהודעה הראשונה הודתה כי דרסה חייל, כי לחצה על הגז (ר' עמ' 6 בת/א') וכי "אני הכוונה שלי לפגוע בו כי אני רוצה לפגוע בו ואז אני הלכתי לכיוון שלו הרבה יותר...אני אמרתי לך אני רציתי לדרוס אותו" (ר' עמ' 7 בת/א' ש' 15-16 וש' 27. ההדגשות בפסקה זו, אינן במקור).

42. בהמשך לאמור אני מוצאת כי הנאשמת ביצעה עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין. הרשעה בכך מתקיימת עת מוכח כי הנאשם ניסה שלא כדין לפגוע באדם "בקליע, בסכין, באבן או בנשק מסוכן או פוגעני אחר" וזאת "בכוונה להטיל באדם נכות או מום או לגרום לו לחבלה חמורה...". הניסיון במקרה דנן לפגוע שלא כדין בחייל בוצע כאמור באמצעות רכב. אף שלא הועלתה טענה מצד הנאשמת כי רכב אינו בגדר "נשק מסוכן או פוגעני אחר", מכל מקום, להסרת ספק יובהר כי הפסיקה כבר קבעה כי בכלל זה יבוא גם שימוש ברכב עת נעשה ניסיון לפגוע באמצעותו. בעניין זה ר' ע"פ 1184/00 מחמיד נ. מדינת ישראל פ"ד נד(3) 159 (2000); ע"פ 5225/03 חבאס נ. מדינת ישראל פ"ד נ"ח (2) 25 (2003). נקבע כי נשק אינו בהכרח כלי פוגעני מעצם טיבו ומהותו ודי לעמידה בדרישת הסעיף באשר לנשק מסוכן או פוגעני אחר - כי ידובר בעצם בעל פוטנציאל לגרום חבלה כאשר בפועל נעשה בו שימוש במטרה לפגוע כאמור (במקרה הראשון נקבע כי רכב היה בכלל זה ובמקרה השני חזר בית המשפט על אותה ההלכה עת התייחס לאבן, באמצעותה היה הניסיון לפגוע). לנוכח אותה פסיקה אין עוד מחלוקת כי רכב הוא בעל פוטנציאל לגרום פגיעה ועת המסקנה היא כי הנאשמת ניסתה באמצעותו לדרוס חייל ממילא מתקיים גם התנאי השני. יוזכר כי המאשימה הסתפקה בסעיף העוסק בניסיון לפגוע, אף שלא יכול להיות חולק כי במקרה דנן הרכב אף פגע בפועל בחייל ובדרך נס לא נגרמה פגיעה קשה.

43. אני מוצאת עוד כי אותה חבלה בוצעה בגדר "מעשה טרור" כהגדרתו בסעיף 2 לחוק המאבק בטרור. באותה הגדרה נקבע כי מעשה טרור הוא מעשה המהווה עבירה או איום בעשיית מעשה אשר מתקיימים לגביו שלושה:

- (1) הם נעשו מתוך מניע מדיני, דתי, לאומי או אידאולוגי;
- (2) הם נעשו במטרה לעורר פחד או בהלה בציבור או במטרה לאלץ ממשלה או רשות שלטונית אחרת, לרבות ממשלה או רשות שלטונית אחרת של מדינה זרה, או ארגון ציבורי בין-לאומי, לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה;
- (3) במעשה שנעשה או במעשה שאיימו בעשייתו, היה אחד מאלה, או סיכון ממשי לאחד מאלה:

- (א) פגיעה חמורה בגופו של אדם או בחירותו;
- (ב) פגיעה חמורה בבטיחות הציבור או בבריאותו;
- (ג) פגיעה חמורה ברכוש, שבנסיבות שבהן בוצעה יש אפשרות ממשית שתגרום לפגיעה חמורה כאמור בפסקאות משנה (א) או (ב) ושנעשתה במטרה לגרום לפגיעה כאמור;
- (ד) פגיעה חמורה בקודשי דת...
- (ה) פגיעה חמורה בתשתיות, במערכות או בשירותים חיוניים, או שיבוש חמור שלהם, או פגיעה חמורה בכלכלת המדינה או בסביבה;

ההגדרה ממשיכה וקובעת כי אם נעשה המעשה או האיום, כאמור בפסקה 3(א) תוך שימוש בנשק או בסכין, אזי יראו את המעשה כמעשה טרור, גם ללא שיתקיים בו האמור בפסקה 2 לעיל (ההגדרה כאן לנשק, מפנה להגדרת נשק בסעיף 144(ג) לחוק העונשין וכאן אכן רכב אינו בא בכלל אותה הגדרה).

עוד נקבע בהמשך ההגדרה כי - "אין נפקא מינה אם המניע או המטרה המנויים בפסקאות (1) ו-(2) היו המניע או המטרה הבלעדיים או העיקריים למעשה או לאיום".

44. כאמור לעיל, הגרסאות השונות והמתחלפות של הנאשמת לא היו משכנעות. לטעמי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי מטרת הנאשמת הייתה לאומנית. האמור עולה הן מהתמונה הכוללת של האירוע כפי שפורטה לעיל ותועדה בסרטון, בתוספת דברים מפורשים של הנאשמת, עת אמרה כי רצתה לעשות איסתשהד (ר' עמ' 109 ש' 16, שם חזרה ב"כ המאשימה על דברי מתורגמן בית המשפט, אשר האזין לחקירת הנאשמת). ככל שלא היה די בכך (ואין זו דעתי), הרי שהיה ניתן למצוא לכך חיזוק נוסף בשקרי הנאשמת, גרסאותיה המתפתלות ולמעשה העדר גרסה מסוימת אחת, עקבית. כמובא לעיל, הוראת החוק קובעת כי אין נפקות אם היו לנאשמת מניעים נוספים ואין חשיבות לשאלה מה היה המניע העיקרי למעשה.

עת דוהר רכב במהירות באזור בו מצויים חיילים ועוברי אורח נוספים והוא חוצה נתיבים בנסיעה פרועה, ממילא מדובר גם במעשה אשר נועד לעורר פחד, כנדרש בתנאי השני. מעבר לדרוש ומבלי לקבוע בדבר מסמרות, אעיר כי ייתכן שתנאי זה כלל אינו נדרש, עת נעשה באירוע גם שימוש בסכין. אכן, בסופו של יום הנאשמת לא פגעה עם הסכין באיש, אך אין בכך לשלול את המעשה הכולל אותו התכוונה לבצע; תחילה פיגוע דריסה ואז במידת הניתן, להוסיף ולהחמיר האירוע תוך שימוש בסכין, אשר אין מחלוקת שהיה ברכבה והונף בידיה.

במעשה שנעשה היה גם סיכון ממשי לפגיעה חמורה בגוף אדם - וממילא מתקיים גם התנאי האחרון.

45. מקום בו אין מחלוקת כי הנאשמת החזיקה הסכין ברכבה, היא הניפה אותו בידה במהלך ההתרחשות ולא הרימה כנדרש הנטל להוכיח במאזן ההסתברות שהחזקת הסכין הייתה למטרה כשרה. ר' רע"פ 7484/08 פלוני נ. מדינת ישראל (ניתן ביום 22.12.09), הרי שאני מוצאת להרשיעה גם בכך. ר' בהקשר זה האמור בסעיפים 30-34 לעיל.

46. סופם של דברים הינו כי המאשימה הוכיחה כנדרש את המפורט בכתב האישום, למעט הוכחת הטענה אשר בסעיף א' 6 לפיה הנאשמת אמרה דברי תפילה עת האיצה הרכב לפני הפגיעה. אף בהעדר הוכחת האמור, אני מוצאת להרשיע את הנאשמת בכל העבירות המיוחסות לה.

**ענת
זינגר, שופטת**

השופט ארנון דראל:

אני מסכים.

ארנון דראל, שופט

השופטת חגית מאק-קלמנוביץ

אני מסכימה.

**חגית מאק-
קלמנוביץ, שופטת**

הוחלט להרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום כאמור בסעיף 46 לפסק דינה של כב' השופטת ענת זינגר.

ניתנה היום, ד' בחשון תשע"ח, 24.10.2017

**חגית מאק-
קלמנוביץ, שופטת**

**ענת
זינגר, שופטת**

ארנון דראל, שופט